

ve sboru rozhodla. Vysvítá z povahy věci, že zjištění všeho, co jest podle platných předpisů předpokladem pro podání návrhu toho, spadá do úřed. činnosti příslušného min-a a jest ovšem min. to i příslušno, aby odmítlo podati návrh vládě, nejsou-li po jeho názoru zákonné předpoklady pro vyhovění žádosti dány. Je tomu tak zejména ve všech případech, kdy dotčený státní úředník nemá stíhateľného nároku na poskytnutí výhod, o které se uchází, a kde tedy i zkoumání, má-li návrh býti podán, spadá do volné úvahy příslušného resortu. Také »vhodná opatření«, jež má podle § 196 odst. 7 cit. zák. učiniti vláda, záležitosti budou podle své povahy v určitých výhodách a sluší proto to, co bylo řečeno o působnosti jednotlivých min-v při vyřizování žádostí o přiznání výhod, vztahovati i na případy § 196 odst. 7 zák. toho.

Když se věci takto mají, může ovšem zmocnění dané vládě v § 196 odst. 7 zák. č. 103/26 znamenati, i pokud by v něm spatřován byl předpis o kompetenci vlády vydávati individuální akty k vůli odklizení nesrovnalostí platových, jen omezení jednotlivých ministerstev po té stránce, že nemohou sama odklízovati nesrovnalosti ty, nýbrž že jsou povinna vyžádati si v tom směru rozhodnutí vlády. Nemění tedy předpis tento nic na jejich kompetenci rozhodnouti otázku, lze-li kvalifikovati důsledky převodu určitého státního úředníka do nových platů za nesrovnalost platovou ve smyslu § 196 odst. 7 cit. zák. a podle toho s dotčenou žádostí naložiti.

Jak doličeno, nelze z předpisu § 196 odst. 7 zák. č. 103/26 dovoditi, že by jednotlivá ministerstva nebyla příslušna rozhodovati o tom, běží-li v určitém případě o nesrovnalosti při převodu do nových platů podle cit. předpisu a nepřekročil proto žal. úřad svou kompetenci, vyslovil-li, že u st-lů nejde o nesrovnalosti, jež by bylo vyrovnati podle předpisu toho.

Č. 7854.

Dávka ze psů: I. Okolnost, že určitý pes byl v jednom roce zdaněn jen dávkou nižší jakožto pes hlídací, není na závalu, aby třeba za nezměněného stavu právního a skutkového byl v roce příštím zdaněn dávkou vyšší. — II. Pes, kterého se užívá toliko k hlídání »bytu«, nikoliv k hlídání »domu a dvoru«, není psem hlídacím ve smyslu pravidel pro dávku ze psů č. 143/22 Sb.

(Nález ze dne 5. dubna 1929 č. 3924.)

Prejudikatura: Boh. A 5754/26.

Věc: Městská obec R. proti okresní správní komisi v K. o obecní dávku ze psů.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Platebním rozkazem starosty města R. z 23. února 1926 byla Josefu L. v R. předepsána dávka ze psů v obnosu 100 Kč; odvolání jeho bylo zamítnuto usnesením obecní správní komise z 23. srpna 1926, poněvadž psy, kteří jsou drženi v jednotlivých obytných místnostech, nelze uznati za hlídací. — Rozhodnutí tomuto předcházelo

šetření, v němž městská zjišťovací stanice v R. podala zprávu, že jde o hlídacího psa, již pak později pozměnila v tom smyslu, že bylo dodatečně zjištěno, že L. chová svého psa pouze ve svém bytu, položeném v poschodí zcela obývaného domu, takže psa nelze považovati za hlídacího.

Dalšímu odvolání Josefa L. vyhověla osk v K. nař. rozhodnutím, poněvadž tento pes byl již v roce 1925 jako hlídací pes zdaněn a městskou zjišťovací stanicí v R. byl opětne prohlášen za psa hlídacího.

O stížnosti nss uvážil: — — —

Proti prvnímu důvodu, o nějž rozhodnutí je opřeno, vytýká stížnost, že předepsání snížené dávky ze psů za jeden rok nemůže prejudikovati předepsání dávky na léta příští, a to právem. Obecní dávku ze psů jest platiti na ten který rok správní, předpisuje se zvláště pro každý rok, a jest také postižené straně volno, proti každému takovému předpisu se samostatně dovolávati nápravy u nadřízené stolice resp. stížnosti u nss-u. Jest tudíž také úřad oprávněn a povolán v každém správním roce zkoumati znovu předpoklady pro předepsání této dávky a může dospěti i k jinému resultátu než v roce předcházejícím, aniž jest vázán i pro futuro stanoviskem dříve zaujatým. Jest proto okolnost, že pes Josefa L. byl v roce 1925 zdaněn pouze dle snížené sazby, pro vyměření dávky na rok 1926 zcela irrelevantní, a jest nař. rozhodnutí, hodnotící tuto okolnost jako směrodatnou, v odporu se zákonem.

Ale i stran druhého důvodu bylo stížnost uznati za opodstatněnou.

Rozhodnutí měst. správní komise v R. z 19. srpna 1926 jest založeno na tom, že psy, kteří jsou chováni v jednotlivých obytných místnostech, nelze kvalifikovati jako psy hlídací, podrobené ve smyslu § 1 a) dávkových pravidel pouze nižší sazbě dávky. Dle ustanovení § 1 a) pravidel o vybírání dávky ze psů pro město R., schválených výnosem zsv-u v Praze z 30. prosince 1922, jež se doslovně shodují se vzornými pravidly vydanými vl. nař. č. 143/22, jest platiti sníženou dávku 50 Kč z každého psa, chovaného ke hlídání domu a dvoru Jak nss vyslovil již v nál. Boh. A 5754/26, nepožívá výhody nižšího zdanění každý »hlídací a ochranný pes«, nýbrž ze psů, jež možno takto kvalifikovati, jen ti psi, kteří jsou chováni pouze ke hlídání domu a dvoru. Účelem pak, k němuž takový pes musí býti chován, jest dle jasného znění cit. ustanovení hlídání domu a dvoru, a nedostačuje vzhledem k tomu, aby pes byl určen k hlídání pouze určité části domu, tedy pouze k hlídání jednoho z několika bytů v domě se nacházejících. Musejí tedy býti splněny oba předpoklady, a sice musí dotýčný pes sloužiti hlídání domu a dvoru a to způsobem výlučným.

Nař. rozhodnutí, přiznávajíc držiteli psa výhodu nižší sazby, dovolává se pro úsudek, že jde o případ § 1 a) cit. pravidel, pouze zprávy měst. zjišťovací stanice v R. z 27. března 1926, jíž byl onen pes označen jako hlídací. Z tohoto odůvodnění nutno usouditi, že žal. úřad úmyslně nepřihlížel k dodatečné zprávě z 11. srpna 1926, na níž zřejmě je založeno rozhodnutí měst. správní komise, pokládaje okolnost tam zjištěnou za irrelevantní a maje za to, že již každý hlídací pes, i když neslouží výlučně pouze k hlídání domu a dvoru, spadá pod cit. ustanovení § 1 lit. a). Tento právní názor odporuje však, jak shora dovozeno, zákonu.